

"Υπέρ τοῦ ἁγίου Οἴκου τούτου..." (12)

(19.12.2021)

Ο Διάκονος, συνεχίζοντας τα "Ειρηνικά" στη θεία Λειτουργία εκφωνεί: **"Υπέρ τοῦ ἁγίου Οἴκου τούτου καί τῶν μετὰ πίστεως, ἐλάβειας καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν"**.

Από την Αγία Γραφή διδασκόμαστε, ὅτι *ναός Θεοῦ* και *οἶκος Κυρίου* καλεῖται, ὄχι μόνον το σῶμα του κάθε βαπτισμένου χριστιανού, μέσα στο οποίο ενοικεῖ το Πανάγιο Πνεῦμα (Α' Κορ. 3:16. & 6:19), ἀλλά και ο ἰδιαίτερος οἶκος, ο αφιερωμένος στη λατρεία του Κυρίου, στον οποίον συνεργόμαστε οἱ πιστοί, για να αναπέμπομε τις προσευχές μας, να αγιαζόμαστε με τα Ἅγια Μυστήρια και να λατρεύουμε τον Ὑψιστον *"ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ"* (Ιωάν. 44:24). Οἶκος της προσευχῆς ἢ *ναός του Θεοῦ* ονομάζεται και η *Ἐκκλησία* (Α' Κορ. 11:22).

Από την ημέρα των Εγκαινίων, ἐνός νέου ναοῦ, ο ναός ἀποκαλεῖται **ἅγιος**, διότι καθιερώνεται αποκλειστικά στη λατρεία του Θεοῦ, και δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεῖ για ἀσχετη χρήση. Επίσης, εἶναι Ἄγιος, διότι ἔχει το ἱερό Θυσιαστήριο, ἐπάνω στο οποίο προσφέρεται η θεία Ευχαριστία. Από την θ. Λειτουργία της Μεγάλης Πέμπτης φυλάσσεται στο Ἅγιο Ἀρτοφόριο, που βρίσκεται ἐπάνω στην Αγία Τράπεζα, ο ἅγιος Ἄρτος, το Σῶμα και το Αἷμα του Κυρίου, που προσφέρεται για θεία Μετάληψη σε ἐκτακτες περιστάσεις. Επομένως η παρουσία του Θεοῦ σε κάθε Ορθόδοξο ναό εἶναι συνεχῆς, ο δε ἅγιος αὐτός Οἶκος εἶναι το κέντρον του αγιασμοῦ μας, διὰ του οποίου γινόμαστε κι εμεῖς ἅγιοι.

Με την δέηση αὐτή του Διακόνου, *"Υπέρ τοῦ ἁγίου Οἴκου τούτου..."*, παρακαλοῦμε τον Κύριο να διαφυλάττει ἀβλαβῆ ἐπὶ αἰῶνες τον ἱερό ναό μας, και να εκπληρώνει τα δίκαια αἰτήματα των πιστῶν, που εισέρχονται με πίστη και βαθειά εὐλάβεια προς το Θεό.

Αλλά γιατί στο αἶτημα αὐτό γίνεται αὐτή η διάκριση; Γιατί δεν παρακαλεῖται ο Κύριος να δέχεται τα αἰτήματα ὅλων ἀνεξαιρέτως των προσερχομένων στο ναό, ἀλλά μόνον αὐτῶν που εισέρχονται με πίστη και εὐλάβεια;

Η Εκκλησία και προσευχομένη καθοδηγεί πνευματικώς τα παιδιά της. Η Εκκλησία ως το Ταμείον της θείας Χάριτος, δεν ενεργεί κατά τρόπον μαγικόν στις ψυχές των ανθρώπων. Μερικοί νομίζουν ότι, αν περάσουν την Κυριακή το πρωί από την Εκκλησία, ανάψουν μια χούφτα κεριά στα μανουάλια, προσκυνήσουν τις ιερές εικόνες του ναού και φύγουν, ότι έκαναν το χρέος τους μπροστά στο Θεό! Μα, εκείνη την ώρα ο Ίδιος ο Ιησούς Χριστός ιερουργεί το Μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, σου ετοιμάζει Τράπεζα Μυστική και σε προσκαλεί να παρακαθήσεις με τους Μαθητές Του: "*Λάβετε φάγετε*", *πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...*" σου λέγει, κι εσύ γυρίζεις την πλάτη στο Χριστό και φεύγεις, και μάλιστα θεωρείς ότι η συμπεριφορά σου απέναντι στο Θεό είναι η πρέπει; Αν πίστευες ότι μπροστά σου ιερουργεί ο Χριστός θα έφευγες;

Αδελφοί μου, στον άγιον Οίκον του Θεού να εισερχόμαστε όχι μόνο με ευλάβεια, αλλά και με πίστη. Να πιστεύουμε αδίστακτα ότι το σπουδαιότερο δεν είναι ότι θα ανάψουμε τα κεράκια μας και θα προσκυνήσουμε τις ιερές εικόνες, αλλά το σημαντικότερο, ότι με την προσκύνηση της εικόνας π. χ. του Κυρίου, θα αποδώσουμε στον ίδιον τον Κύριο την λατρεία μας.

Επομένως οι πιστοί που εισέρχονται στο ναό πρέπει να πιστεύουν δύο πράγματα: Πρώτον· όσα ζητούν στην προσευχή τους με πίστη, εάν είναι για το πνευματικό τους συμφέρον, θα τα λάβουν (Μάρκ.11:24). Και δεύτερον: ο ναός στον οποίον βρίσκονται είναι άγιος Οίκος του Θεού.

Το δεύτερο αυτό πρέπει να ρυθμίζει και την όλη συμπεριφορά μας εντός του ναού. Ομολογώ ότι με πολλή στενοχώρια οι ιερείς μας αναγκάζονται -ιδίως τους θερινούς μήνες- να συνιστούν στους εκκλησιαζομένους να εισέρχονται στο ναό με σεμνή ενδυμασία. Δεν μπορούν άνδρες ή γυναίκες όπως πηγαίνουν στη θάλασσα για το μπάνιο τους, να μπουν και στην Εκκλησία. Ας προβλέψουν να βάλουν στη τσάντα τους, ένα απλό φορεματάκι, η ότι άλλο και να ντυθούν, προτού περάσουν την είσοδο του ναού. Έχει παρατηρηθεί ότι κάποιες εκκλησιαζόμενες τηρούν την παράδοση, και ρίχνουν στα μαλλιά τους ένα μαντήλι, αδιαφορώντας για το ότι τα άλλα μέλη του σώματός τους μένουν ακάλυπτα. Αυτό, αν δεν προέρχεται από άγνοια, φανερώνει υποκρισία. Το πνεύμα του Αποστόλου Παύλου, που συνιστά "*η γυναίκα όταν προσεύχεται να φοράει κάλυμμα στο κεφάλι της*" (Α' Κορ.11,6), έχει σχέση με τίς κοινωνικές και οικογενειακές αντιλήψεις της εποχής του, τις οποίες επενδύει με θεολογικό περιεχόμενο. Παρόμοια έθιμα διατηρούνται μέχρι σήμερα, σε πολλές χώρες του κόσμου. Αλλά όσες εκκλησιαζόμενες θεωρούν ότι αρκεί να υπάρχει στο κεφάλι το μαντήλι και άλλα μέλη του σώματος να τα προβάλλουν γυμνά, ας ξέρουν ότι δεν θα έχουν τον Απόστολο Παύλο με το μέρος τους. Και θα τους ήταν ωφέλιμο να διαβάσουν προσεκτικά τίς σχετικές με τη λατρεία προτροπές του Αποστόλου Παύλου: "*Οι γυναίκες να προσεύχονται με κόσμια αμφίεση. Να στολίζουν τον εαυτόν τους με σεμνότητα και σωφροσύνη κι όχι με περίτεχνες κομμώσεις και χρυσά κοσμήματα ή μαργαριτάρια ή πολυτελή ενδύματα*" (Α' Τιμ. 2:9).

Αγαπητοί μου αδελφοί και αδελφές, πολύ επιτυχημένα έχουν παρομοιάσει τους Ορθοδόξους ναούς με γαλήνια λιμάνια, εγκατεστημένα στις πέντε Ηπείρους, όπου οι θαλασσοπόροι της ζωής αυτής συχνά καταφεύγουμε, για να προστατευθούμε από τυφώνες και τρικυμίες, για να γαληνέψουν οι ψυχές μας από τα άγχη και τις αδικίες, για να θεραπευτούμε από τα ποικίλα τραύματά μας, να ανεφοδιαστούμε πνευματικά και να αντλήσουμε τη δύναμη των Ιερών Μυστηρίων, ώστε να συνεχίσουμε με επιτυχία τη πλεύση μας προς το λιμάνι του Ουρανού, που είναι και ο τελικός προορισμός μας. Ας παρακαλούμε λοιπόν, με όλη μας την καρδιά τον Κύριο, να ακούει και να εκπληρώνει τα δίκαια αιτήματα "τῶν μετά πίστεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ" εισερχομένων στους ανά τον κόσμο ιερούς ναούς μας. Είναι χρέος αγάπης. Αμήν.